

שלווה אינסופית

נירוס

שׁוֹשְׁנִים בֶּן הַצִּיבּוּרִי

טיפות של גשם נשארות לנצנוץ
על עלעלי הכותרת החדשים
שפרחו לשושנים בגן הציבורי,
ליד ספסל, יושבים עליו זקנים וילדים ואנשים,
בבוקר בהיר, אחרי לילה סגרירי.

העיר כולה שוקטת. האוויר רחוק.
במשעולי שדרות מרובות כבישים
נוהמות מכוניות אל הרקיע הבהיר
אל הכביסה במרפסות תלויה. ובפנים משתעלים קשישים.
כמו רקדן ליד הפח צועד חתול זהיר.

אני שוב מרגיש בבית.
שוב כמו בבית, ביום שיש בית-ספר.
ועושה עצמי חולה, כשבאמת הכל בסדר.
לשבת בסלון
עם תה של אימא ועם סוודר
ולשמוע שיר ילדות ישן וטוב.

האור הזה מושך אותך להיות בחוץ.
מין בוקר טוב ראשון אחרי ימים קשים,
אחרי הלילה החשוך והשתיקה העצבנית.
זה תופס אותך פתאום, אחרי סופה : דברים פשוטים ורגישים.
הודאה שקטה ורגיעה זמנית.

אני שוב מרגיש בבית.
שוב כמו בבית, ביום שיש בית-ספר.
ועושה עצמי חולה, כשבאמת הכל בסדר.
לשבת בסלון
עם תה של אימא ועם סוודר
ולשמוע שיר ילדות ישן וטוב.

טוב, יהיה טוב. אני מתחיל להתאושש.
אני מתחיל ומקווה ומאמין.

טוב, יהיה טוב. וכבר עכשיו אני יכול להתרגש,
למצוא שמחה בסתם דברים פשוטים.
להתגבר. להתרגל. לבנות חיים.
טוב, יהיה טוב.

אני שוב מרגיש בבית.
שוב כמו בבית, ביום שיש בית-ספר.
ועושה עצמי חולה, כשבאמת הכל בסדר.
לשבת בסלון
עם תה של אימא ועם סוודר
ולשמוע שיר ילדות ישן וטוב.

אור אחרון

שר לאור ירח
אור כוכב אחרון
אור רפה
שט
אור קרח
מהלך תוך שינה אל הנצח
מפזם לו געגוע
אור זריחה

אור מצית לרגע
אור גחל בסיגריה
שואף קצת
משתעל קצת
ויודע אור יום לא ישוב

עד כמה את

זה כל פעם חדש
שוב לגלות עד כמה את

בוער כמו שקר ישן שנסגר
כי טוב היה טוב
אבל היה ונגמר

ואם סוף
אז למה זה נשאר

וזה כל פעם חדש
שוב לגלות עד כמה את

כי אם סוף
אז למה זה נשאר
ואת חוזרת כמו כוכב שמשתקף על הנהר
ברוסיה
או בלונדון
באיזה חורף קר

חדש כמו שקט לבן לשבת
קצת הייתי עצוב
אז דמיינתי שבאת

כל-כך סוף
עד כמה את

עוד זה כל פעם כואב
שמה ממך
סר
ואוהב

כי טוב היה טוב
ויהיה גם מחר

אם לא סוף
אז איך זה שנגמר
ואת חוזרת כמו כוכב שמשתקף על הנהר
ברוסיה
או בלונדון
באיזה חורף קר

זה כל פעם חדש
שוב לגלות עד כמה את

עומר שוכב במיטה

עומר שוכב במיטה
יש לי ימים הוא יודע
הייתי יכול להצטרף אליו למיטה
מאחריות לא נופלים

אם הוא יבוא אליי
אולי הכל יסתדר לי בחיים
ואלי לא
אם הוא יבוא הוא יבוא

אני עוד לא מוכן לקחת אחריות
טוב לי וקל לי לאהוב

עומר שוכב במיטה

ותוך כדי שלילה בא ומתמרח ריח טוב עולה ומתפקק בקרירות האויר

אני לא רואה
למה
אני חייב להחליט
הבגרות הזו
אם תבוא
בלאו הכי תבוא
וגם אם היא לא
מועילה לי
ודאי
אינה מזיקה

לא
אני לא אפול
אולי
כבר לא אדע לעוף

אני מחכה בסלון
חושב מחשבות שהלוואי לא הייתי חושב
יש לי ימים וזה לא יעבור לעולם מן הסתם
וזה לא כל-כך נורא אפשר ללמוד לחיות עם זה

ובכלל
החיים מתגברים על הכל
ההרגל מוחה זיכרונות
ובאיזשהו מקום
זה עושה את הכל
קצת פחות חשוב
חולף

אז מה
אז פשוט לוותר על בגרות
אך גם קל לוותר על תעופה
ובכלל נהיה לי קצת קל
לוותר על הכל

מזל שיש לי את עומר
עליו אני לא מוותר

לא
אני לא אפול
גם אם עוד לא החלטה
שחר מכחיל בשמיים

אם היא תבוא אליי
אולי הכל יסתדר לי בחיים
ואולי לא
אם היא תבוא היא תבוא

בוקר עולה אני מצטרף אליו למיטה